

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a JUDr. Václava Roučky v právní věci **žalobce Ing. B.H.**, proti **žalovanému Krajskému úřadu Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2012, čj. RR/37/12

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 1. 2012, čj. RR/37/12 (*dále jen napadené rozhodnutí*), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu ve Kdyni (*dále jen stavební úřad*) ze dne 23. 11. 2011, čj. 335/07/V (*dále jen prvostupňové rozhodnutí*), jímž byla žalobci uložena povinnost nahradit exekuční náklady. Dále žalobce požadoval, aby byla žalovanému uložena povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

II. Důvody žaloby

2. Dle žalobce je napadené rozhodnutí vadné, neboť je i nadále nepřezkoumatelné, a tedy nezákonné. Stejným způsobem nemůže obstát prvostupňové rozhodnutí. Stavební úřad ani žalovaný se neřídili právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku, jak jim ukládá § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (*dále jen s.ř.s.*).

3. Konkrétně pak žalobce namítal, že nedošlo k řádnému vypořádání se s námitkami žalobce a k jasné odpovědi na otázku, zda při výkonu rozhodnutí byla či byly nebo nebyla či nebyly odstraněna (odstraněny) jiná stavba či jiné stavby, než na kterou se vztahovalo exekuční rozhodnutí. Žalobce prokázal, že se tak skutečně stalo, tedy, že byly odstraněny stavby další, nepodléhající exekuci a neuvedené v exekučním rozhodnutí, neboť exekuce směřovala k odstranění stavby, nikoliv staveb. Kromě žalobcem předložených důkazů měly tuto skutečnost prokázat i audiovizuální prostředky a svědecká výpověď P.J. Tyto důkazy provedeny nebyly. Odstranění staveb v rozhodnutí neuvedených vedlo mimo jiné ke zvýšení nákladů exekuce účtovaných žalobci. Je nerozhodné, zda tyto stavby byly či nebyly stavbami tzv. legálními, a kdo byl jejich vlastníkem.

4. Dále žalobce namítal, že nebyla vyvrácena jeho námitka, že škola poskytla pro vykonání prací své učně zdarma, ačkoliv žalobci je jejich práce účtována k náhradě. K této námitce nebyl proveden žádný důkaz a žalovaný se tím ani v rámci odvolání důkazně nijak nezabýval. Spokojil se svým ryze subjektivním stanoviskem v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že je údajně běžné, že učni vykonávají stavební praxi na zakázkách stavebních firem a dostávají za takovou práci odměnu, což nebylo podepřeno žádným důkazem ani vyjádřením stavební firmy. Žalobce má zkušenosti a znalosti naprosto odlišné. Náklady vynaložené na učně nebyly tedy jakkoliv, natož řádně prokázány.

5. Žalobce rovněž namítal, že stavební firma na odstranění stavby potřebovala dle vyúčtování přes 170 hodin práce. Provizorní oplocení však vykonala již za 4 hodiny, když tyto 4 hodiny mají zahrnovat dovoz materiálu, jeho skládání a provedení vlastního výkonu, což je evidentně neodpovídající a hrubě zkreslené a jen prostou úvahou nemožné.

6. Na závěr žalobce tvrdil, že bylo při vyúčtování prací postupováno tzv. maximálně, při moderaci ve smyslu shora způsobem evidentně opačným (viz dodatek č. 1 k předmětné faktuře). Dále namítal, že předložený stavební deník byl doložen až dodatečně a nesplňuje zákonem předepsané náležitosti.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Trval na tom, že stavební úřad postupoval v novém řízení v souladu s právním názorem Krajského soudu v Plzni a do odůvodnění rozhodnutí doplnil jednoznačný soupis provedených prací, který byl podkladem pro stanovení výše náhrady výkonu rozhodnutí. Ze spisového materiálu je zřejmé, že při náhradním výkonu rozhodnutí nebyly odstraněny žádné další stavby. Při provádění kontrolních prohlídek stavby tělocvičny nebyly uvnitř této stavby zjištěny žádné drobné stavby. Tuto skutečnost dokládá fotodokumentace, která je součástí spisového materiálu. Žalovaný ani stavební úřad nejsou oprávněni přezkoumávat faktury předložené společností, která provedla náhradní výkon rozhodnutí. Pokud chtěl žalobce ovlivnit cenu prací na odstranění stavby tělocvičny, měl

vykonat rozhodnutí stavebního úřadu dobrovolně a způsobem, který by mu nejvíce vyhovoval.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Z čeho soud vycházel

8. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel podle § 75 odst. 1 s.ř.s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, podle § 75 odst. 2 s.ř.s. přezkoumal napadený výrok rozhodnutí v mezích žalobou včas uplatněných žalobních bodů, neshledal při tom vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. O věci samé rozhodl soud podle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, neboť žalobce i žalovaný s tím vyslovili souhlas.

9. Žaloba není důvodná.

Dosavadní průběh správního řízení

10. Exekucním titulem je rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 4. 2005, čj. 604/04/V (*dále jen exekucní titul*), kterým byla žalobci jako povinnému uložena povinnost nepeněžitěho plnění - odstranění rozestavěné stavby „soukromé tělocvičny“ na pozemku parc. č. 378/0 v k.ú. Kdyně u objektu čp. 91 „Zámeček“, Starokdyňská ulice, Kdyně, a to ve lhůtě do tří měsíců od právní moci rozhodnutí, která je vyznačena dnem 12. 8. 2005.

11. Exekucním příkazem ze dne 19. 9. 2007, zn. 355/07/V (*dále jen exekucní příkaz*), byla ve výroku citována povinnost uložená žalobci exekucním titulem a uvedeno, že tato povinnost nebyla ze strany povinného (uveden žalobce) dobrovolně splněna ve stanovené lhůtě do tří měsíců od nabytí právní moci, tj. do 12. 11. 2005, ani v náhradní lhůtě do 12. 9. 2007 určené exekucní výzvou stavebního úřadu ze dne 9. 7. 2007. Dále je ve výroku uvedeno: „*Exekuce bude provedena v souladu s ust. § 112 písm. a) správního řádu náhradním výkonem podle § 119 správního řádu. Provedením prací, tedy odstraněním nepovolené rozestavěné stavby „soukromé tělocvičny“ na pozemku parc. č. 378/2 v kat. území Kdyně u objektu čp. 91 „Zámeček“, Starokdyňská ulice se pověřuje paní ... , investiční referent města Kdyně, která v souladu s podmínkou č. 2 rozhodnutí o nařízení odstranění stavby zajistí odstranění oprávněnou osobou (firma KARPEM, s.r.o. ...). Náhradní výkon rozhodnutí se provede na náklad a nebezpečí povinného účastníka řízení (uveden žalobce, jeho narození a bydliště) Povinnost uhradit náklady náhradního výkonu rozhodnutí (případně jejich poměrné části) dle § 116 odst. 3 správního řádu bude uložena samostatným rozhodnutím*“. Exekuce byla provedena ve dnech 20. až 23. 11. 2007.

12. Stavební úřad uložil žalobci rozhodnutím ze dne 10. 12. 2007, sp.zn. 355/07/V, povinnost nahradit náklady exekuce ve výši 49.754,50 Kč. V odvolání proti tomuto rozhodnutí žalobce namítal, že uvedená částka neodpovídá skutečným nákladům exekuce, mimo jiné i proto, že byly fakturovány i náklady na prozatímní oplocení pozemku, které nebylo obsahem exekucního titulu. Žalovaný shledal tuto námitku důvodnou a rozhodnutím

ze dne 29. 1. 2008, čj. RR/283/08, změnil prvostupňové rozhodnutí z 10. 12. 2007 tak, že částku nákladů snížil o 2.610 Kč. Z podnětu žalobce bylo rozhodnutí žalovaného z 29. 1. 2008 přezkoumáno Ministerstvem pro místní rozvoj v řízení podle § 94 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (*dále jen správní řád*). Ministerstvo konstatovalo, že žalovaný správně odečetl od účtované částky náklady na zřízení provizorního oplocení, ale opomenul od celkových nákladů odečíst 19 % DPH z částky odpovídající výstavbě provizorního oplocení. Rozhodnutím ministerstva ze dne 20. 11. 2008, čj. 2369/2009-83/211, bylo změněno rozhodnutí žalovaného z 29. 1. 2008 tak, že jím bylo zrušeno prvostupňové rozhodnutí z 10. 12. 2007.

13. Podruhé rozhodoval stavební úřad rozhodnutím ze dne 3. 4. 2009, zn. 355/07/V, a žalobci uložil povinnost nahradit náklady exekuce ve výši 46.648,60 Kč, když odečetl 2.610 Kč náklady na oplocení a 495,90 Kč DPH. Odvolání žalobce žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 6. 2009, čj. RR 1598/09, zamítl a prvostupňové rozhodnutí ze 3. 4. 2009 potvrdil.

14. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 29. 4. 2011, čj. 30Ca 55/2009-37 (*dále jen „zrušující rozsudek“*) bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2009, čj. RR 1598/09, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 3. 4. 2009, zn. 355/07/V. Ve zrušujícím rozsudku posuzoval krajský soud námitku žalobce týkající se výše exekučních nákladů, resp. rozsah provedených prací, a po té, kdy konstatoval podklady, ze kterých správní orgány při stanovení výše exekučních nákladů vycházely, dospěl k závěru, že *„je zřejmé, že ze soupisu provedených prací nevyplývá jednoznačný údaj o rozsahu prací, tuto informaci je možno získat ze stavebního deníku. Vzájemným porovnáním údajů ve stavebním deníku a soupisu provedených prací se pak lze dobrat i toho, kolik, jak dlouho a za jakou odměnu pracovali na stavbě řemeslníci, příp. učni, a jaké stroje (a za jakou cenu) byly při odstraňování stavby použity. Ovšem ne vždy se touto metodou dá poskládat ucelený přehled. Jenže odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být jasnou a srozumitelnou informací o tom, proč je výrok rozhodnutí takový, jaký je. Odůvodnění nemůže být návodem k poskládání si informace z podkladů, které navíc součástí rozhodnutí nejsou (přílohou prvoinstančního rozhodnutí byla, kromě poštovní poukázky typu „A“, pouze Faktura, jejíž výpovědní hodnota stran ceny jednotlivých úkonů prováděných dodavatelem při odstraňování stavby byla nulová – viz výše). Bohužel, odůvodnění napadeného rozhodnutí, alespoň v té části týkající se námitky správnosti vyúčtování exekučních nákladů, resp. odůvodnění jejich výše, přesně takovým návodem je. Nedostatečnost příslušné části odůvodnění totiž jinak hodnotit nelze. Žalobcova námitka je tak v tomto směru oprávněná, a nelze proto jinak než uzavřít, že napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění, což zakládá důvod k jeho zrušení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.“* Za nepřezkoumatelné označil krajský soud také vypořádání se s námitkou týkající se odstranění dalších staveb, *„protože nedává jasnou odpověď na to, zda při výkonu rozhodnutí byly odstraněny i jiné stavby“*. Důvodnou shledal krajský soud i námitku *„neodečtení hodnoty práce na zhotovení provizorního oplocení“* a rovněž v tomto bodě označil rozhodnutí nepřezkoumatelným.

15. Žalovaný následně zrušil prvostupňové rozhodnutí z 3. 4. 2009 s tím, že vady, které shledal krajský soud v rozhodnutí žalovaného z 11. 6. 2009, obsahuje i toto prvostupňové rozhodnutí.

16. Potřetí rozhodl stavební úřad rozhodnutím ze dne 23. 11. 2011, zn. 355/07/V (*viz prvostupňové rozhodnutí*), jímž žalobci uložil povinnost nahradit náklady exekuce ve výši 45.791,80 Kč. O odvolání rozhodl žalovaný touto žalobou napadeným rozhodnutím.

Právní hodnocení

I.

17. Nejprve se soud zabýval obecně formulovanou námitkou žalobce, že je napadené rozhodnutí, jakož i prvostupňové rozhodnutí, „*i nadále nepřezkoumatelné a tedy nezákonné*“. Přezkum žalobou napadeného rozhodnutí ve správním soudnictví není co do svého rozsahu přezkumem neomezeným učiněným soudem na základě obecného tvrzení žalobce, ze kterého není zřejmé, co konkrétně žalobce napadanému správnímu rozhodnutí vytýká. Soudy ve správním soudnictví přezkouvají žalobou napadená správní rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), to znamená na základě skutkových či právních důvodů, pro které žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné [§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.]. Je proto nezbytné, aby žalobce rozhodné skutečnosti, které dle jeho názoru odůvodňují zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, resp. prohlášení jeho nicotnosti, v podané soudní žalobě uvedl, protože jenom v případě, že jsou konkrétní žalobní body v podané žalobě dostatečně podrobně uvedeny, může se jimi soud kvalifikovaně zabývat. S mírou konkrétnosti uplatněných žalobních bodů pak nutně koresponduje míra konkrétnosti odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť má-li soudní přezkum probíhat v mezích žalobních bodů, nelze důvodnost či nedůvodnost zcela obecné námitky odůvodnit zcela konkrétním způsobem, protože nelze předjímat, co konkrétně žalobce namítal. Pokud by tak soud přesto učinil a rozhodnutí přezkoumal se zřetelem k tomu, co v podané žalobě uvedeno není, resp. není postaveno na jisto, že je v žalobě obsaženo, nepostupoval by v souladu s § 75 odst. 2 s.ř.s., neboť by již nešlo o přezkum v rámci žalobních bodů. Nyní žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí prvostupňové jsou rozhodnutími správních orgánů, ve kterých bylo o nákladech exekuce rozhodováno znovu od počátku. Proto žalobce, namítá-li, že jsou obě rozhodnutí správních orgánů „*i nadále nepřezkoumatelná*“, měl v rámci tohoto zcela nového správního řízení a v něm vydaných rozhodnutí konkrétně vyjádřit, v čem nepřezkoumatelnost obou rozhodnutí spatřuje. To však žalobce neučinil a krajskému soudu tak neumožnil, aby se blíže zabýval nepřezkoumatelností obou rozhodnutí, když neshledal vady podle § 76 odst. 2 s.ř.s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti a (jak bude dále uvedeno, v rámci dalších v žalobě uplatněných konkrétních námitek žalobce) z odůvodnění prvostupňového i napadeného rozhodnutí bez problémů seznal, jednak, že tato vychází z obsahu správního spisu, jednak, že je v nich zcela srozumitelně nastíněn správními orgány zjištěný skutkový stav a podklady, ze kterých vycházely, a konečně, že jsou zcela v souladu s § 78 odst. 5 s.ř.s., tedy že je v nich v intencích zrušujícího rozsudku krajského soudu odůvodněna výše nákladů výkonu rozhodnutí uplatněná společností KARPEM, s.r.o., která výkon rozhodnutí, odstranění nepovolené stavby tělocvičny, provedla. První žalobní bod je proto nedůvodný (námitka citovaná v odstavci 2 žaloby).

II.

18. Druhým žalobním bodem soud označil námitku žalobce, že byly v rámci exekuce provedené náhradním výkonem odstraněny i jiné stavby, než na které se vztahoval exekuční příkaz (námitky citované v odstavci 3 žaloby). Ani v rámci tohoto žalobního bodu však žalobce neuvedl konkrétně, o jaké další stavby, krom rozestavěné nepovolené stavby soukromé tělocvičny, se mělo jednat.

19. V odůvodnění exekučního titulu je mezi důvody, pro které nelze stavbu dodatečně povolit i důvod: „*Jelikož rozestavěnou stavbou je zastavěn celý pozemek par.č. 378/2 ... až po hranice se sousedními pozemky, nesplňuje tato stavba podmínky vyhlášky č. 137/1998 Sb. o obecných technických požadavcích na výstavbu, neboť zde nejsou respektovány odstupové vzdálenosti a požárně nebezpečný prostor stavby přesahuje vlastní pozemek.*

20. Stavební úřad provedl dne 9. 7. 2007 místní šetření a v protokolu sepsaném dne 13. 9. 2007 je popsáno, že se na pozemku p.č. 378/2 nenachází žádné drobné stavby, jak uvádí žalobce v dopise doručeném 12. 9. 2007, stále se zde nachází nepovolená rozestavěná stavba „soukromé tělocvičny“, jejíž půdorys je do tvaru „L“ a v protokolu je stavba popsána, součástí protokolu je fotodokumentace, která koresponduje s obsahem protokolu.

21. Žalobce se k výzvě stavebního úřadu k seznámení se s podklady pro rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřil podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 21. 11. 2011, kde uvedl: „*Podklady pro rozhodnutí jsou neúplné, nesprávné a neplatné. Zakládají mimo jiné nezákonnost rozhodnutí, přičemž nesplňují zákonem stanovené náležitosti. Navrhujeme vyslechnutí svědka pana P.J. ... a fotomateriál a videozáznam o prováděném odstranění stavby, kterým výše jmenovaný disponuje*“. Stavebnímu úřadu byl tento fotomateriál předložen již 23. 4. 2009 jako příloha k odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 3. 4. 2009. Stavební úřad žalobcem navrhovaný důkaz hodnotil a v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že žalobcem předloženou fotodokumentaci porovnal s fotodokumentací pořízenou stavebním úřadem jednak při místním šetření dne 13. 9. 2007, jednak během prováděné exekuce ve dnech 20. – 23. 1 a dále s projektovou dokumentací k nepovolenému návrhu ze dne 11. 3. 1996 a dospěl k závěru, že se na pozemku parc. č. 378/2 nenacházely žádné rozestavěné drobné stavby, které uvádí žalobce „opěrná zeď“ a „kolna“, ale pouze rozestavěná nepovolená stavba „soukromé tělocvičny“, tedy, že se jedná stále o stejnou nepovolenou stavbu a žádná jiná stavba se na předmětném pozemku nenachází.

22. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí doručenému stavebnímu úřadu dne 22. 12. 2011 žalobce uvedl: „*Rozhodnutí je nezákonné. Mimo již dříve uvedené skutečnosti namítáme, že jsou mimo jiné uváděni na zakázce učni, které poskytla škola zdarma. Namítáme promlčení nároku. Navrhujeme zrušení rozhodnutí v plném rozsahu*“. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve smyslu § 89 odst. 2 správního řádu zabýval i touto námitkou, ač byla žalobcem vnesena v rámci prvostupňového řízení a ne konkrétně v odvolání. Ztotožnil se se závěrem stavebního úřadu, že se na předmětném pozemku nenachází žádné další drobné stavby, a to ani uvnitř nepovolené stavby, s tím, že tomuto závěru odpovídá stavebním úřadem pořízená fotodokumentace. Rovněž krajský soud se s tímto závěrem správních orgánů obou stupňů ztotožňuje, neboť je prokazován nejen

fotodokumentací pořízenou stavebním úřadem, ale i exekčním titulem, kde je stavba popsána tak, že je jí zastavěn celý pozemek par.č. 378/2 až po hranice se sousedními pozemky. Již z tohoto popisu je zřejmé, že se na předmětném pozemku ani nemohla nacházet žádná další drobná stavba „opěrná zeď“ či dokonce „kolna“. Stavební úřad tento svůj závěr v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vyjádřil a žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí s jeho závěrem vyvozeným na základě podkladů získaných v rámci prvostupňového řízení ztotožnil a toto své hodnocení rovněž přezkoumatelným způsobem vyjádřil. Pokud jde o žalobcem obecně tvrzenou nepřezkoumatelnost v předchozím žalobním bodu, soud uzavírá, že ji neshledal ani ve vztahu k této žalobní námitce. Protože žalobce v žalobě neuvedl, o jaké konkrétní drobné stavby se mělo jednat a na kterých částech pozemku par.č. 378/2 se měly nacházet, soud se s námitkou žalobce, jak byla v žalobě uplatněna, vypořádal výše uvedeným způsobem a shledal ji nedůvodnou. Z postupu stavebního úřadu v rámci nového rozhodování o nákladech exekuce, z odůvodnění jeho rozhodnutí a ze způsobu posouzení této námitky v rámci odvolacího řízení žalovaným je zřejmé, že oba správní orgány v dalším řízení vycházely ve smyslu § 78 odst. 5 s.ř.s. z právního názoru, který vyslovil krajský soud ve zrušujícím rozsudku.

III.

23. Třetím žalobním bodem soud označil námitku žalobce, že škola poskytla pro vykonání prací své učně zdarma, ačkoliv žalobci je jejich práce účtována k náhradě (námitka citovaná v odstavci 4 žaloby).

24. Nejprve je nutno zmínit ustanovení § 116 správního řádu, podle jehož odstavce 1 *hradí exekuční náklady povinný* a podle odst. 2 *spočívá náhrada exekučních nákladů v úhradě paušální částky ve výši 2.000 Kč a v náhradě hotových výdajů vzniklých při provádění exekuce. Povinnost nahradit exekuční náklady exekuční správní orgán rozhodnutím uloží povinnému*. Podle uvedených ustanovení správního řádu byla žalobci stanovena povinnost k náhradě exekučních nákladů. Nyní soudem posuzovaná žaloba směřuje v pořadí již proti třetím rozhodnutím správních orgánů obou stupňů o nákladech dané exekuce. Uvedené soud uvádí proto, že z odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu a napadeného rozhodnutí je i v případě této námitky zřejmé, že oba správní orgány postupovaly v novém řízení důsledně podle § 78 odst. 5 s.ř.s., vázání právním názorem, který vyslovil krajský soud ve zrušujícím rozsudku. Způsob, jakým v nyní posuzovaných rozhodnutích vyjádřily výši nákladů exekuce, není třeba podrobně popisovat, neboť žalobce již nenapadá celkovou výši nákladů exekuce v souvislosti s nutností odpočtu nákladů za provizorní oplocení, tj. materiál, dovoz a práce spojená s jeho realizací, který již byl proveden. Žalobcem uplatněná námitka se týká nákladů za práci učňů, kteří se na provádění exekuce podíleli.

25. I zde je nutno zdůraznit, že se žalobce v rámci prvostupňového řízení k výzvě stavebního úřadu vyjádřil, jak je uvedeno v odstavci 21, a podal odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, jehož text je uveden v odstavci 22. V odvolání argumentoval jen jednou větou, „že jsou mimo jiné uváděni na zakázce učni, které poskytla škola zdarma“. Z podkladů předložených společností KARPEN spol. s r.o. (faktura, stavební deník, soupis provedených prací) je zřejmé, že náklady na prováděné práce při odstranění nepovolené stavby ve dnech 20. 11. 2007 jsou vyčísleny částkou za první tři dny připadající na 4 zedníky

a 3 učňů a ve čtvrtém dni na 3 zedníky. Práce zedníků je účtována po 180 Kč za hodinu a práce učňů po 110 Kč za hodinu. Práce 3 učňů byla do nákladů zahrnuta v rozsahu 4 hod. první den a 6 hodin druhý a třetí den, učni tedy odpracovali celkem 48 hodin, tj. 5.280 Kč. Jedná se o částku, jež byla součástí nákladů exekuce, které stavební úřad uhradil společnosti KARPEM spol. s r.o. za náhradní výkon této exekuce, proto také byla součástí částky 45.791,80 Kč, jejíž úhrada ve stanovené lhůtě byla žalobci uložena prvostupňovým rozhodnutím, na účet Městského úřadu Kdyně. Žalobce nepochybuje, že se učni podíleli na práci spojené s odstranění nepovolené stavby. Pokud však namítá, že jim za provedenou práci nebylo zapláceno a stavební úřad má k dispozici uvedené vyúčtování společnosti KARPEM spol. s r.o., že tomu tak bylo a v jakém rozsahu, nelze požadovat po správním orgánu, aby prokázal žalobcovu negativní tvrzení této skutečnosti. Zde je nutno vycházet ze zásady, že důkazní břemeno k prokázání určité skutečnosti má ten, kdo tuto skutečnost tvrdí, neboť je věcí svobodné vůle jednotlivce, zda určité skutečnosti v řízení tvrdí a uvádí či nikoliv (viz obdobně Ústavní soud v nálezu ze dne 1. 6. 2005, sp.zn. IV. ÚS 29/05, dostupný na <http://nalus.usoud.cz>). V daném případě byly náklady vynaložené na práci učňů prokázány předloženou fakturou č. 300700360 ze dne 3. 12. 2007, stavebním deníkem a fotokopii dvou listin označených jako „soupis provedených prací“. Žalovaný proto neměl důvod se blíže touto velmi stručně a nekonkrétně vyjádřenou odvolací námitkou zabývat rozsáhleji, než učinil v odůvodnění napadeného rozhodnutí, neměl důvod provádět jakýkoli další důkaz. Jeho stanovisko v odůvodnění napadeného rozhodnutí, že je běžné, že učni vykonávají stavební praxi na zakázkách stavebních firem a dostávají za takovou práci odměnu, je zcela logickou reakcí na jím zjištěný skutkový stav a žalobcem uplatněnou zcela nekonkrétní odvolací námitku. Bez konkrétního tvrzení ze strany žalobce nelze zohlednit, že má žalobce zkušenosti a znalosti naprosto odlišné. Uvedenou námitku proto soud rovněž shledal nedůvodnou.

IV.

26. Čtvrtým žalobním bodem soud označil námitky, že stavební firma na odstranění stavby potřebovala dle vyúčtování přes 170 hodin práce. Provizorní oplocení však vykonala již za 4 hodiny, když tyto 4 hodiny mají zahrnovat dovoz materiálu, jeho skládání a provedení vlastního výkonu, což je evidentně neodpovídající a hrubě zkreslené a jen prostou úvahou nemožné a že předložený stavební deník byl doložen až dodatečně a nesplňuje zákonem předepsané náležitosti (námitky citované v odstavci 5 a 6 žaloby).

27. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je na straně 4 a 5 uvedena rekapitulace exekučních nákladů a prováděné práce při odstraňování nepovolené stavby, která odpovídá faktuře vystavené společností KARPEM spol. s r.o. pod č. 300700360 dne 3. 12. 2007, stavebnímu deníku a soupisu provedených prací. Úctována je tak práce 4 zedníků v rozsahu 16 hodin (64 hodin), 7 zedníků v rozsahu 6,5 hodin (45,5 hodin) a 3 učňů v rozsahu 16 hodin (48 hodin), celkem v rozsahu 157,5 hodin. Faktura zněla na částku 47.754,50 Kč a v souladu s právním názorem vysloveným krajským soudem ve zrušujícím rozsudku byla z této částky odečtena částka za práce na provedení provizorního oplocení. Částka za provizorní oplocení činila celkem 3.962,70 Kč, z toho DPH činila 632,70 Kč, materiál 2.000 Kč, dovoz 610 Kč a práce byla provedena 2 zedníky po 2 hodinách, tj. za 4 hodiny po 180 Kč částka 720 Kč. Exekuční náklady tak po odečtení částky 3.962,70 Kč činily 43.791,80 Kč.

28. I v rámci této námitky žalobce bez konkrétního tvrzení vyjadřuje pochybnost, že byly náklady na provizorní oplocení, resp. na práci za provedení provizorního oplocení, podhodnoceny na úkor nákladů exekuce, tzn. vyčísleny nižší, když se tato částka odečítala od nákladů exekuce. Stavebním úřadem a žalovaným učiněné skutkové zjištění o výši nákladů exekuce však vyplývá ze shromážděných důkazů, které jsou v odůvodnění zejména prvostupňového rozhodnutí srozumitelně formulovány. K tomu je vhodné připomenout, že ve správním řízení tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek. Žalobce tuto námitku neuplatnil v odvolání (viz odstavec 22), proto se jí ani žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabýval. Krajský soud v rámci soudního přezkumu shledal, že správními orgány učiněný závěr vychází z podkladů nacházejících se ve správním spise, proto tuto zcela nekonkrétní námitku, resp. pochybnost žalobce, shledal rovněž nedůvodnou.

29. Stavební deník je rovněž jedním z podkladů, ze kterého správní orgány při posouzení výše exekučních nákladů vycházely, a to již v řízení, které přezkoumával zdejší soud, jenž shledal tehdy napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. I ve zrušujícím rozsudku je citováno ze stavebního deníku, který v té době byl již k dispozici, ale údaje z něj plynoucí nebyly řádně zhodnoceny v rozhodnutích správních orgánů. Stejně tak jako v předchozím rozsudku zdejšího soudu, i nyní soud konstatuje, že ze stavebního deníku a soupisu provedených prací je zřejmé, že k vlastní realizaci dodávky dle faktury došlo v rozmezí od 20.11. do 23.11.2007. Stavební deník pak ke každému dni obsahuje informaci o počasí, počtu pracovníků, pracovní době, použitých strojích a stručný popis prováděných prací. Tyto údaje byly podstatné pro posouzení správnosti výše exekučních nákladů vyúčtovaných společností KARPEN spol. s r.o. a z nich správní orgány obou stupňů rovněž vycházely. Nebylo jejich úkolem v daném řízení posuzovat, zda stavební deník splňuje zákonem předepsané náležitosti. Uvedené námitky proto soud shledal rovněž nedůvodnými.

Závěr

30. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení

31. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.
(§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.)

V Plzni dne 28. února 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

předseda senátu